

[Christmas Møller.]

de samme hjertelige Toner som fra Viborg i Søndags, men snarere som de maaske lidt mindre hjertelige fra Boller forrige Søndag — saa vilde jeg heller ikke tale i virkelig Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Der er altsaa nu gaaet 1 Maaned, siden denne Forhandling indlededes og de 2 Partier, som Offentligheden ved, mødte samlet med et Grundlag dels for Valutapolitikken, dels for den almindelige Krisepolitik og spurgte Regeringen, om man ikke skulde forhandle disse Spørgsmaal under eet og søge en Ordning gennemført.

Inden jeg gaar over til at sige et Par Ord om det nu sluttede Kriseforlig, vil jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Krag sige, at jeg tror, at det loyale Samarbejde mellem de to Oppositionspartier, for hvilket ogsaa jeg paa mit Partis Vegne kan takke, har været medvirkende til, at Resultatet er blevet saa tilfredsstillende, som det er. Vi har under alle de politiske og økonomiske Drøftelser, som har fundet Sted i dette høje Ting gennem Maaneder, Gang paa Gang overfor de andre Partier sagt, at det efter vor Opfattelse vilde være en Nødvendighed, at alle 4 Partier samlet forsøgte at gøre den Gerning, som skulde gøres.

Jeg maa maaske ogsaa i denne Forbindelse have Lov til at minde om, at det konservative Folkeparti lige siden Oktober-Forliget i Efteraaret Gang paa Gang har givet Udtryk for, at det, hvis der atter skulde skabes et Forlig mellem Partierne her paa Rigsdagen, var en Nødvendighed, at dette indeholdt en Forlængelse af Kriseforliget og en Krisekasseordning. Ærede Medlemmer ved, at den Lov, vi allerede har vedtaget her i Folketinget, gennemfører den Krisekasseordning, vi har krævet, og at det Lovforslag, vi nu staar overfor at vedtage, i det store og hele gennemfører den Forlængelse af Oktober-Forligets Landbrugs-krisehjælp, som vi ogsaa har krævet gennemført.

Det vilde være meget urigtigt, om man vilde overvurdere det Arbejde, som her er udført, selv om det har kostet overmaade mange Anstrengelser — og jeg hører jo, at det ærede Medlem Hr. Krag, som har været med til lidt af hvert i sit snart lange Liv, siger, at dette er dog det værste, han endnu har været med til, men det har altsaa heldigvis dog haft skønne Minder for ham —, det vilde være urigtigt, om man vilde overvurdere dette Arbejde og tro, at med Opnaaelsen af dette Resultat er ogsaa alting klart.

Vi vil for vort Vedkommende gerne understrege saa stærkt som muligt, at vi naturligvis anser Juni-Forliget som Fortsættelse af Oktober-Forliget for en betydningsfuld politisk Begivenhed. Vi ser ogsaa i det Samarbejde, som har fundet Sted mellem Oppositionspartierne paa den ene Side og Regeringspartierne paa den anden Side, en betydningsfuld politisk Begivenhed; og vi ser i selve det Samarbejde, som Oppositionspartierne har kunnet gennemføre paa et for dem maaske saare vanskeligt Omraade faa Maaneder inden et Landstingsvalg, en overmaade betydningsfuld politisk Begivenhed. Vi ser ogsaa i den Række af Bestemmelser, som gennemføres ved denne Ordning, og som jeg om et Øjeblik kort skal omtale, virkningsfulde Foranstaltninger til Gavn for Erhvervslivet i Nuet, og vi aner forjættelsesfuldt gennem en Række af de Toldforanstaltninger, som staar paa Papiret og ligger i Luften — tror jeg, jeg har Lov til at sige —, Begyndelsen af en økonomisk Politik, som der kan blive nogen Fornuft i.

Men hvis man spørger mig, om dette Forlig og Gennemførelsen af den her omtalte Række Bestemmelser nu ogsaa er tilstrækkelig, saa svarer jeg afgjort: Nej! Disse Foranstaltninger gennemfører ikke den Rentabilitet i Hovederhvervet, uden hvilken alt andet er til ingen Nytte. Foranstaltningerne hjælper heller ikke overfor andre Erhverv til Genskabelse af en Indtjeningssevne for Erhvervets Udøvere, som er det afgørende. Det er en udpræget Kriseforanstaltning, det er Døgnets Gerning, der her gøres, men det er ogsaa for os fuldkommen klart, at hvor betydningsfuldt dette end er, og hvordan dette end kan hjælpe over en vanskelig Sommer, saaledes som Oktober-Forliget efter min Opfattelse hjalp over en vanskelig Vinter, saa maa der paa en Række andre Omraader ganske andre Foranstaltninger til, og saa kan det endda blive haardt nok med den Krise, der hersker i Verden.

Hvis man drager en Sammenligning mellem de Krav, som Oppositionspartierne, Venstre og det konservative Folkeparti, oprindeligt stillede ved Rigsdagssamlingens Begyndelse, og det, der bliver gennemført her, eller sammenligner det med de Krav, som Oppositionen stillede igennem den Vedtagelse, som fandt Sted i Landstinget vedrørende den faste Ejendomsbeskatning, saa kan man jo synes, at det ikke er saa forfærdelig meget, der her gennemføres. Paa den anden Side maa man ikke undervurdere, at det Forslag, som nu gennemføres af Rigsdagen, medfører for Landbrugets Vedkom-